

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Pomáháme a chráníme, s. r. o.**, se sídlem Jinonická 804/80, Praha 5, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštaný 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019, čj. JMK 88752/2019, sp. zn. S-JMK 71226/2019/OD/VW, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2021, čj. 32 A 45/2019-30,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla u Nejvyššího správního soudu kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl její žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný pro opožděnost zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 28. 2. 2019, čj. ODSČ-36340/18-50, kterým byla mj. uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

[2] Jelikož společně s podáním kasační stížnosti stěžovatelka nesplnila poplatkovou povinnost [podle § 4 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění zákona č. 296/2017 Sb. (dále „zákon o soudních poplatcích“)], vyzval ji Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 6. 2021, čj. 8 As 202/2021-10, k zaplacení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč, a to do 15 dnů ode dne doručení daného usnesení.

[3] Označené usnesení bylo stěžovatelce doručeno prostřednictvím zástupce téhož dne, tedy 25. 6. 2021. Stěžovatelka podala následně dne 9. 7. 2021 prostřednictvím svého zástupce žádost o osvobození od soudního poplatku s tím, že „*epidemie covidu měla na ní negativní dopad projevující se v nemajetnosti*“. Dále dodala, že pokud by soud kasační stížnost neprojednal pro nezaplacení soudního poplatku, stěžovatelce by vznikla újma vážné povahy. Následně stěžovatelka soudu zaslala dne 14. 7. 2021 další podání, v němž vzala žádost o osvobození od soudního poplatku bez

bližšího odůvodnění zpět. Dne 15. 7. 2021 stěžovatelka uhradila soudní poplatek na účet Nejvyššího správního soudu.

[4] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce stěžovatelky si obdobným způsobem (podání žádosti o osvobození a její následně zpětvzetí, resp. uhrazení soudního poplatku navzdory podané žádosti) počínal i v dalších řízeních vedených před zdejšími soudem (např. sp. zn. 1 As 195/2021, sp. zn. 1 As 204/2021, sp. zn. 8 As 189/2021 anebo sp. zn. 8 As 203/2021). V usnesení ze dne 1. 9. 2021, čj. 1 As 179/2021-34, k tomu Nejvyšší správní soud konstatoval, že tento procesní postup zástupce stěžovatelky „*zjevně činí toliko za účelem „umělého“ prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku [...]. Jednání zástupce stěžovatele tedy vykazuje znaky zneužití práva a soud proto k podané žádosti nepřihlédl.*“ V témže usnesení Nejvyšší správní soud rovněž uzavřel, že takto podaná žádost o osvobození od soudního poplatku neměla na běh lhůty k úhradě soudního poplatku vliv, neboť se jedná o účelový postup a zneužití procesního práva (shodně viz usnesení NSS ze dne 1. 9. 2021, čj. 1 As 204/2021-38).

[5] Nejvyšší správní soud neshledal v nyní projednávané věci důvod odchýlit se od citovaných závěrů. Je třeba připustit, že zatímco ve věci sp. zn. 1 As 179/2021 nebyl soudní poplatek vůbec uhrazen a kasační stížnost nebyla doplněna, v nynější věci stěžovatelka po zpětvzetí žádosti o osvobození soudní poplatek v plné výši uhradila a kasační stížnost doplnila. Učinila tak ovšem až poté, co uplynula původně uložená lhůta k jeho zaplacení (která marně uplynula 12. 7. 2021). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla zastoupena zástupcem, který je advokátem, a nejsou zřejmé žádné okolnosti, pro něž by bylo třeba nynější věc odlišovat od věci shora uvedené, postupoval zde Nejvyšší správní soud shodně. Nebylo přitom ani na místě stěžovatelku po zpětvzetí žádosti o osvobození od soudního poplatku opět vyzývat k jeho úhradě. Stěžovatelka si očividně byla dobře vědoma povinnosti soudní poplatek uhradit, přičemž žádost o osvobození od soudního poplatku (i přes tvrzený důvod nemajetnosti) vzala za pouhých 5 dní zpět. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo účastníka řízení před správním soudem podat žádost o osvobození od soudních poplatků, přičemž součástí tohoto práva nepochybně je i možné následné zpětvzetí takové žádosti (ať již z jakéhokoliv důvodu) či pozdější úhrada poplatku. V tomto ohledu však především nelze přehlédnout, jak již bylo uvedeno výše, že k podání žádosti o osvobození od soudních poplatků krátce před koncem lhůty pro zaplacení poplatku, které byly následně vzaty zpět, či byl poplatek zaplacen, přistoupil zástupce stěžovatelky opakovaně, a to v kratším časovém úseku (několika málo měsíců) v celé řadě řízení vedených u zdejšího soudu (výše uvedený výčet není zdaleka úplný, dále viz např. řízení vedená pod sp. zn. 4 As 178/2021 či sp. zn. 4 As 175/2021). Za těchto okolností je na místě následovat výše citované závěry prvního senátu zdejšího soudu s tím, že s ohledem na shora uvedené lze mít za to, že i v této věci žádost o osvobození od soudního poplatku byla vznesena toliko účelově ve snaze prodloužit lhůtu k jeho zaplacení. Stejně jako ve výše citované věci proto Nejvyšší správní soud ani zde k podané žádosti nemohl přihlédnout, a to ani z hlediska posouzení běhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku, resp. včasnosti jeho úhrady. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka byla řádně poučena o následcích nesplnění poplatkové povinnosti.

[6] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, vyzve soud poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

pokračování

[7] Jelikož stěžovatelka uhradila soudní poplatek až po marném uplynutí lhůty k jeho zaplacení, k čemuž nelze podle § 9 odst. 1 *in fine* zákona o soudních poplatcích přihlížet, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil s ohledem na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[9] Soud podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrátí poplatek, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení opožděně uhrazeného soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, a to ve lhůtě 30 dnů (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích) k rukám zástupce stěžovatelky Mgr. Václava Voříška, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. září 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu